

altulū, érá cellorū alți consuli lescurtà timpulū prin suffecțiune la câte doue luni. Consulii mai avea numai președinția în senatū și óre care parte la jurisdicțiune; pretorii, edeli și tribunii continuară a funcțiunã cu óre-care modificațiunii și restrîngerii alle puterei lorū; censorii încetarã cu republica, și imperatorii se însãrcinarã însiși cu acea directoriã; questorii se împãrțirã în questoriulū principelui, questorii urbanii și questorii provinciali, cellū dintâiū putea îndatã dupã questurã se adjungã la preturã, înse ellū erã detoriū a da jocurile numite questorie.

În gradulū acela în care magistrații republicanii perdurã din influinția lorū, se redicarã directorii cei noi, numiți de cõtrã imperatoriū, și dependinți de la dînsulū. Cellū mai însemnatū dintre directorii acestia, erã prefectulū urbei (*praefectus urbi*) care avea tóta puterea necessariã pentru susținerea pazei puplice (și mai vêrtosū puterea polițianã a edililorū), și împreună cu consiliulū seu avea jurisdicțiunea în cause criminali, la începutū pre lîngã *quaestiones*), pre cumū și appellațiunea imperiale. Prefectulū pretoriului (*praefectus praetorio*) care la începutū erã numai commandante allū cellorū 10 coorți pretoriane organizate de Octavianū pentru custodia sa, și sta în autoritate cu multū mai pre giosū de câtū prefectulū urbei, înse în puçinū timpū deveni cea dintâiū persónã dupã imperratoriulū, fiindū că nu numai tótã administrațiunea militariã trecū în mânilorū lui ci prin desele absenție alle imperãtoriului, căpetã președinția în consiliulū imperiale, și așiã judecãtura supremã, la care se adausse mai în urmã și admistrațiunea erariului și a provinciilorū, așiã în câtū potestatea supremã administrativã se concentra în directoriã acésta.